

Sygn. akt III AUa 1343/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Małgorzata Micorek-Wagner

Sędziowie: SA Marcjanna Górską (spr.)

SO del. Bożena Lasota

Protokolant: st.sekr.sądowy Aneta Wąsowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 stycznia 2017 r. w W.

sprawy (...) S.A w W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

z udziałem zainteresowanych: M. M. i (...) Spółki z o.o. w W.

o podstawę wymiaru składek

na skutek apelacji (...) S.A w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 8 kwietnia 2015 r. sygn. akt XIV U 3764/13

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 lipca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne M. M. podlegającego ubezpieczeniom jako pracownik u płatnika składek (...) S.A. za miesiąc czerwiec 2008 r.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła (...) S.A. w W. domagając się jej zmiany i ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia M. M. u płatnika składek (...) S.A. w wysokości zgłoszonej przez Spółkę.

W uzasadnieniu odwołania Spółka wskazała, że faktycznym beneficjentem usług wykonywanych przez M. M. w ramach umowy cywilnoprawnej z (...) Sp. z o.o. nie był pracodawca - (...) S.A. lecz (...) S.A. jako organizator programu stażowego (...). Odwołująca się zaznaczyła, że fakt powiązań kapitałowo - osobowych pomiędzy tymi spółkami w relacji: (...) S.A., (...) S.A. oraz (...) sp. z o.o. nie ma żadnego związku z prawidłowością obliczania składek na ubezpieczenia społeczne przez (...) S. A., a tym bardziej nie wskazuje na zastosowanie art. 8 ust 2 a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Nadto odwołująca się podniosła, że wydana decyzja w zakresie dotyczącym okresu składkowego w czerwcu 2008 r. stanowi naruszenie dyspozycji art. 91 ust. 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, albowiem kontrolą objęto okres od 1 września 2009 r. do 31 grudnia 2011r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie wskazując, że zainteresowany podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym jako pracownik (...) S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę. Natomiast do podstawy wymiaru składek oprócz przychodu uzyskanego z tytułu umowy o pracę z płatnikiem składek zaliczono dodatkowo przychód z tytułu umów cywilnoprawnych zawartych z (...) Sp. z o.o. Jednocześnie organ rentowy podniósł, że nie kwestionuje faktu, że pomysłodawcą i organizatorem programu stażowego (...) była Spółka (...)S.A, jednakże beneficjentem programu (...) były (...) Sp. z o.o. oraz (...) S.A. co potwierdza fakt wystawiania faktur przez (...) Sp. z o.o. dla (...) S.A. oraz fakt realizacji programu przez (...) S.A. gdzie był zatrudniony M. M..

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2014 roku, na podstawie art. 477¹¹ § 2 k.p.c., Sąd wezwał do udziału w postępowaniu w charakterze zainteresowanego M. M., zaś postanowieniem z dnia 6 lutego 2015 roku Sąd postanowił wezwać do udziału w postępowaniu w charakterze zainteresowanego (...) Sp. z o.o..

Wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Przedmiotowe rozstrzygnięcie poprzedziły następujące ustalenia faktyczne:

(...) w 2008 roku przygotował ofertę programu stażowego (...) składającego się z 3-miesięcznego szkolenia zawodowego oraz 18-miesięcznego okresu zatrudnienia w strukturach (...). Organizatorem programu była (...)S.A. z siedzibą w W.. Dnia 2 stycznia 2008 roku Zarząd (...) S.A. uchwalił regulamin naboru do programu stażowego (...). Zgodnie z § 3 regulaminu celem programu było umożliwienie uczestnikom zdobycia wiedzy teoretycznej, umiejętności praktycznych i doświadczenia w zakresie branży IT oraz nawiązanie współpracy z organizatorem programu.

Z osobami, które zostały zakwalifikowane do programu podpisano dokument zatytułowany „Zasady i warunki współpracy w ramach programu stażowego (...)”. Z dokumentu tego wynika, że zasady i warunki uczestnictwa w programie zawarte są w regulaminie programu, a ponadto w umowie o pracę, umowie o pracę na czas określony, umowie o sfinansowanie szkolenia w ramach programu, umowie o współpracy oraz zasadach korzystania z mieszkania w okresie pierwszych trzech miesięcy trwania programu. W pkt 3, 4 i 6 ww. dokumentu określono, że w momencie przystąpienia do programu zawierana jest umowa na okres próbny trzech miesięcy z jedną ze spółek z grupy A.. Umowa o pracę na czas określony 18 miesięcy zawierana jest po upływie okresu próbnego z jedną ze spółek z grupy A.. W momencie przystąpienia do programu na okres 21 miesięcy zawierana jest umowa o współpracy, która jest umową cywilnoprawną. Wynagrodzenie z tytułu uczestnictwa w programie reguluje pkt 8 dokumentu „Zasady i warunki współpracy w ramach programu stażowego (...)”. Za udział w programie uczestnikom przysługuje wynagrodzenie które wynosi 1 500 złotych brutto w okresie trzech pierwszych miesięcy szkolenia, na które składają się następujące kwoty 1 200 złotych brutto w ramach umowy o pracę oraz 300 złotych brutto w ramach umowy cywilnej. W okresie kolejnych osiemnastu miesięcy wynagrodzenie wynosi 2 500 złotych brutto i składają się na nie następujące kwoty 1 200 złotych brutto w ramach umowy o pracę oraz 1 300 złotych brutto w ramach umowy cywilnoprawnej.

W dniu 5 maja 2008 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła z M. M. umowę o współpracy. Przedmiotem zawartej umowy było wykonywanie na rzecz A. zadań z zakresu programowania w Java. Spółka (...) udostępniła wykonawcy odpowiedni sprzęt i oprogramowanie oraz wszelkie materiały znajdujące się w dyspozycji A.. Zgodnie z § 9 umowy, umowa o współpracy zawierana jest na okres 21 miesięcy. Z tytułu wykonania powierzonych zadań A. miał wypłacić ww. osobie wynagrodzenie w kwocie 300 złotych brutto w okresie trzech pierwszych miesięcy obowiązywania umowy oraz 1 300 złotych brutto w okresie kolejnych 18 miesięcy. Wynagrodzenie zgodnie z postanowieniami zawartych umów miało być wypłacane po przedłożeniu stosownych rachunków raz w miesiącu oraz po akceptacji wystawionych rachunków przez A..

M. M. zobowiązał się do zachowania w tajemnicy wszystkich informacji strategicznych, technicznych, technologicznych, handlowych oraz organizacyjnych A. oraz zobowiązał się, że podczas trwania umowy nie będzie podejmować i prowadzić działalności konkurencyjnej. Ponadto zainteresowany na podstawie umowy zawartej z (...)

Sp. z o.o. przeniósł na A. wszelkie majątkowe prawa autorskie do utworów w całości lub części w rozumieniu ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, powstałych w ramach wykonywania powierzonych zadań.

(...) S.A. dnia 5 maja 2008 roku zawarła z M. M. umowę o pracę na okres próbny trzech miesięcy. Zgodnie z umową (...) S.A. zatrudniła go w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku programisty. Zakres obowiązków zainteresowanego został określony w załączniku nr 1 do umowy. Do obowiązków programisty należało przede wszystkim implementacja komponentów, przeprowadzanie testów komputerowych, uiszczanie wykonywanych komponentów w repozytorium oraz wykonywanie poleceń przełożonych oraz pełnomocnika do spraw Systemu Zarządzania Jakością. Z tytułu wykonywania ww. umowy pracownik miał otrzymywać wynagrodzenie w wysokości 1 200 złotych brutto. M. M. zawierając umowę z (...) S.A. zobowiązał się do zachowania tajemnicy informacji nabytych w czasie trwania zatrudnienia oraz do przekazania wszelkich prac, wynalazków, odkryć, projektów i ulepszeń stworzonych i wymyślonych, opracowanych przez zainteresowanego. Ponadto (...) S.A. zawarła z zainteresowanym w dniu 5 maja 2008 roku umowę o zakazie konkurencji. Na podstawie tej umowy zainteresowany zobowiązał się, że w okresie wykonywania pracy nie będzie prowadził działalności konkurencyjnej.

W dniu 4 czerwca 2008 roku (...) S.A. oraz (...) Sp. z o.o. rozwiązały za wypowiedzeniem z M. M. zarówno umowę o pracę jak i umowę o współpracy. Zgodnie ze świadectwem pracy z dnia 24 czerwca 2008 roku zainteresowany był zatrudniony do dnia 21 czerwca 2008 roku.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w dniach 13, 18, 19, 24, 30 lipca 2012 roku oraz 1, 2 i 8 sierpnia 2012 roku przeprowadził kontrolę u płatnika składek (...) S.A. z siedzibą w W.. Kontrolą objęto okres od 1 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2011 roku. Podczas kontroli ustalono, że z uczestnikami programu (...) umowy o pracę zawarła spółka z grupy A. tj. (...) S. A. Z tytułu umowy o pracę z płatnikiem składek M. M. został zgłoszony na dokumencie ZUS ZUA od dnia 5 maja 2008 roku do 22 czerwca 2008 roku do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego. W dniu 5 maja 2008 roku została też zawarta przez M. M. umowa o współpracy z (...) Sp. z o.o. Kontrola wykazała, że w związku z umową o współpracę zawartą z (...) Sp. z o.o. ubezpieczony złożył oświadczenie, że jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę z (...) S.A. W związku z powyższym zainteresowany z tytułu umowy o współpracę zawartej z (...) Sp. z o.o. został zgłoszony przez płatnika składek do ubezpieczenia zdrowotnego od 5 maja 2008 roku do 22 czerwca 2008 roku.

Sąd Okręgowy wskazał, że powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w tym zgromadzonych w aktach sprawy i aktach organu rentowego dokumentów. Sąd dał wiarę wskazanym dokumentom, gdyż żadna ze stron nie kwestionowała ich wartości dowodowej, a nadto brak jakichkolwiek podstaw by podważać ich rzetelność czy prawidłowość. Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że odwołujący się nie wskazał czym różniły się wykonywane przez zainteresowanego czynności dla A. i A.. W ramach obu umów wykonywał pracę na rzecz jednego klienta. Nadto treść umów i zakres obowiązków na powierzonych stanowiskach wskazuje, że czynności wykonywane w ramach obydwu rodzajów umów były tożsame bądź podobne i nie można ich rozdzielić.

Nadto Sąd podniósł, że nie mógł przeprowadzić dowodu z przesłuchania zainteresowanego, gdyż zainteresowany nie stawiał się na rozprawie. Zdaniem Sądu, niestawiennictwo na wyznaczonym terminie, na który strona została prawidłowo wezwana musiało skutkować pominięciem przedmiotowego dowodu. Wobec braku jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania wyżej wymienionych dowodów Sąd przyjął je za podstawę ustaleń faktycznych.

Oceniając dokonane ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie (...) S.A. jest bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie Sąd podkreślił, że spór w przedmiotowej sprawie dotyczy kwestii, czy zainteresowany jako pracownik (...) S.A., w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej z (...) Sp. z o.o. faktycznie wykonywał pracę na rzecz swojego pracodawcy, a w konsekwencji czy organ rentowy zasadnie ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne. Jednocześnie Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że dla rozstrzygnięcia tej kwestii, właściwe są przepisy ustawy z 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009

r. Nr 205, poz. 1585 z późn. zm.), w szczególności art. 6 ust. 1 pkt 1 i 4 oraz art. 11 pkt 1 i art. 12 pkt 1, zgodnie z którymi obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami lub osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, zwanymi dalej „zleceniobiorcami”, oraz osobami z nimi współpracującymi, z zastrzeżeniem ust. 4. Stosownie zaś do treści przepisu art. 8 ust. 1 ustawy systemowej za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy. Za pracownika ustawa systemowa uważa także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy (art. 8 ust. 2a). Powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 roku, sygn. akt II UZP 6/09 (OSPN 2010/3-4/46) Sąd pierwszej instancji wskazał, że przepis art. 8 ust. 2a ustawy systemowej rozszerza pojęcie pracownika dla celów ubezpieczeń społecznych poza sferę stosunku pracy. Rozszerzenie to dotyczy dwóch sytuacji: pierwsza dotyczy wykonywania pracy na podstawie jednej z wymienionych umów prawa cywilnego, przez osobę która umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, a druga dotyczy wykonywania pracy na podstawie jednej z tych umów przez osobę, która umowę taką zawarła z osobą trzecią, jednakże w jej ramach wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy.

Zgodnie z art. 11 pkt 1 i art. 12 pkt 1 ustawy systemowej obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, wypadkowemu i chorobowemu oraz zgodnie z art. 66 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. 2008r., nr 164, poz. 1027 z późn. zm.) obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu podlegają pracownicy oraz osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, zwanymi dalej „zleceniobiorcami”, oraz osobami z nimi współpracującymi. Z kolei w zgodnie z art. 18 ust. 1a ww. ustawy w stosunku do ubezpieczonych, o których mowa w art. 8 ust. 2a w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe uwzględnia się również przychód z tytułu umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowy o dzieło. Dodatkowo Sąd zaznaczył, że płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu umowy zlecenia zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 roku o sygn. akt II UZP 5/09 jest pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach tej umowy zawartej z osobą trzecią. Sąd Najwyższy w ww. uchwale uznał, że przesłanką, która decyduje o uznaniu za pracownika osoby świadczącej w ramach umowy zlecenia pracę na rzecz swojego pracodawcy jest to, że w ramach takiej umowy, wykonuje faktycznie pracę dla swojego pracodawcy.

Zgodnie z art. 81 ust. 1, 5 i 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. 2008, nr 164, poz. 1027) do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne pracowników, stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób. Przy ustalaniu podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne, nie stosuje się wyłączenia wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną oraz nie stosuje się ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych. Podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne pomniejsza się o kwoty składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i chorobowe finansowane przez ubezpieczonych niebędących płatnikami składek, potrąconych przez płatników ze środków ubezpieczonego, zgodnie z przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych.

Odnosząc się do okoliczności rozpoznawanej sprawy, Sąd pierwszej instancji wskazał, że zebrany w toku postępowania materiał dowodowy potwierdza, że (...) S.A. zawarła umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy z zainteresowanym, natomiast (...) Sp. z o.o. zawarła z nim umowę cywilnoprawną o współpracy, przy czym obie spółki współpracowały pomiędzy sobą. Nadto Sąd zaznaczył, że z zebranych dowodów wynika, że czynności które zainteresowany wykonywał w ramach stosunku pracy z (...) S.A., oraz te które wykonywał na podstawie umowy o współpracę z (...) Sp. z o.o. w istocie nie różniły się. Wykonywanie czynności w ramach każdej z umów nie było w żaden sposób podzielone czasowo (np. wykonywanie odrębnych czynności w innych godzinach), miejscowo (wykonywanie

ich w innym miejscu) czy funkcjonalnie (wyraźnie odróżnione czynności - inny typ czynności dla każdego z podmiotów). Sąd zważył, że czynności wykonywane na rzecz A. sprowadzające się w istocie do programowania niewątpliwie mieszczą się w zakresie wykonywania czynności na stanowisku programisty czyli mieszają się w zakresie zadań w ramach umowy o pracę. Skoro zaś czynności tych nie da się rozdzielić to uznać należy, że w istocie w ramach obydwu umów zainteresowany pozostawał faktycznie w jednym stosunku prawnym, tj. w stosunku pracy ze swoim pracodawcą.

Powyższe ustalenia są istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, skoro przesłanką która decyduje o uznaniu za pracownika osoby świadczącej w ramach umowy cywilnoprawnej pracę na rzecz swojego pracodawcy jest fakt, że w ramach takiej umowy, wykonuje ona faktycznie pracę dla swojego pracodawcy.

W ocenie Sądu, w niniejszym postępowaniu mamy do czynienia z sytuacją przekazania pracownika przez macierzystego pracodawcę innemu podmiotowi, którym jest podwykonawca, który jednocześnie zatrudnia tego pracownika w ramach umowy cywilnoprawnej. Sąd pierwszej instancji nadmienił przy tym, że w związku z takim przekazaniem Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 kwietnia 1994 roku (sygn. akt I PZP 13/94) podkreślił, że obowiązek łącznego traktowania w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne przychodów z umowy o pracę i dodatkowej umowy cywilnoprawnej zawartej z własnym pracownikiem występuje w przypadku wykonywania w ramach umowy zlecenia tych samych czynności, które składały się na treść łączących strony stosunku pracy.

Podsumowując swoje rozważania, Sąd Okręgowy uznał, że to właśnie (...) S.A. jako pracodawca w ostatecznym rachunku jest beneficjentem wykonywanej pracy na rzecz (...) Sp. z o.o., a zawarta przez (...) Sp. o.o. z zainteresowanym umowa o współpracy stanowi oczywisty przykład obejścia przepisów o czasie pracy.

Niewątpliwie, zdaniem Sądu, tego rodzaju relacje między stronami mogą być objęte regulacją z art. 8 ust. 2a ustawy systemowej. Nadto Sąd nadmienił, że podniesiony przez pełnomocnika (...) S.A. zarzut polegający na niewłaściwym zastosowaniu art. 91 ust. 5 ustawy systemowej nie może być uwzględniony, jak również nie może być podstawą kontroli przez sąd ubezpieczeń społecznych w postępowaniu zainicjowanym na skutek wniesionego odwołania. Podkreślić należy, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzję w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania administracyjnego. Należy więc przypomnieć, iż postępowanie sądowe, w tym w sprawach z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych, skupia się na wadach wynikających z naruszenia prawa materialnego, a kwestia wad decyzji administracyjnych spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego pozostaje w zasadzie poza przedmiotem tego postępowania. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznawania sprawy wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie i w tym zakresie podlega ona kontroli sądu pod względem formalnej jak i merytorycznej zasadności. Wady decyzji organu rentowego spowodowane naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego pozostają poza przedmiotem tego postępowania. Nieważność decyzji organu rentowego nie może być stwierdzona w toku postępowania prowadzonego na skutek odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ w myśl art. 16 § 2 k.p.a. decyzje mogą być zaskarżane do sądu administracyjnego z powodu ich niezgodności z prawem, na zasadach i w trybie określonym w odrębnych ustawach.

Konkludując, Sąd stwierdził, że konsekwencją konstrukcji uznania osób świadczących usługi na podstawie umów cywilnoprawnych za pracowników w rozumieniu art. 8 ust 2a ustawy systemowej jest konieczność opłacania przez pracodawcę składki na ubezpieczenie społeczne za te osoby, tak jak za pracownika.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że odwołanie należało oddalić na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k. p. c.

Apelację od tego wyroku złożyła odwołująca się (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W..

Zaskarżając wyrok w całości zarzuciła mu:

- naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 477⁽¹¹⁾ § 2 k.p.c. polegające na zaniechaniu wezwania do udziału w sprawie spółki (...) S.A. z siedzibą w W., która powinna uczestniczyć w przedmiotowym postępowaniu w charakterze zainteresowanego z uwagi na fakt, iż praca świadczona

przez zainteresowanego: M. M. w ramach umowy o pracę zawartej z odwołującym, a także w ramach umów cywilnoprawnych zawartych ze spółką (...) Sp. z o.o. była świadczona na rzecz (...) S.A. - klienta (...) SA i (...) Sp. z o.o., a więc sprawa dotyczyła praw lub obowiązków tej spółki, które to naruszenie w konsekwencji doprowadziło do pozbawienia spółki (...) S.A. możliwości obrony swych praw, co skutkuje nieważnością postępowania, o której mowa w art. 379 pkt 5) k.p.c., przy czym nieważnością przedmiotowe postępowanie dotknięte jest w całości.

Wobec powyższego, na podstawie art. 368 § 1 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 386 § 2 k.p.c. apelująca wniosła o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku, zniesienie postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością tj. w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania;

2. zasądzenie od organu na rzecz odwołującej się kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz o pozostawienie rozstrzygnięcia o kosztach instancji odwoławczej sądowi pierwszej instancji.

II. na wypadek nieuwzględnienia przez Sąd drugiej instancji wyżej opisanego zarzutu nieważności, zaskarżonemu rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego w Warszawie, XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych apelująca zarzuciła:

- naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

1. art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 poz. 1442, dalej jako „ustawa systemowa”) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że organ w sposób prawidłowy dokonał ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, w sytuacji, gdy organ nie był uprawniony do wydania decyzji ustalającej podstawę wymiaru składek wobec niewydania decyzji o objęciu zainteresowanego obowiązkiem ubezpieczenia u odwołującego tak jak pracownika również z tytułu umowy cywilnoprawnej zawartej przez zainteresowanego z firmą (...) Sp. z o.o.;

2. art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego niezastosowanie i wydanie wyroku oddalającego odwołania, w sytuacji gdy decyzja z dnia 17 lipca 2013 r. została wydana przedwcześnie, wobec braku wydania przez organ decyzji o objęciu zainteresowanego obowiązkiem ubezpieczenia u odwołującego się, tak jak pracowników z tytułu usług realizowanych w ramach umów cywilnoprawnych zawartych z (...) Sp. z o.o., a świadczonych — zdaniem organu - w istocie na rzecz swojego pracodawcy (odwołującego).

Wobec powyższego na podstawie art. 477^{14a} k.p.c. apelująca Spółka wniosła o:

1. uchylenie przez Sąd drugiej instancji zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu;

2. o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującej się kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

Ewentualnie w przypadku uznania braku podstaw do uchylenia wyroku oraz poprzedzającej go decyzji organu, apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania oraz zmianę zaskarżonej decyzji w całości poprzez orzeczenie o istocie sprawy i ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zainteresowanego u płatnika składek (...) S.A. w wysokości ustalonej i zgłoszonej przez Spółkę, a także o zasądzenie od organu na rzecz odwołującego się kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

III. z ostrożności procesowej, na wypadek uznania przez Sąd drugiej instancji powyższych zarzutów za niezasadne, zaskarżonemu wyrokowi apelująca Spółka zarzuciła:

1 naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, polegającej na sprzecznym z zasadami logicznego rozumowania wyprowadzeniu z materiału dowodowego wniosków z niego niewynikających, prowadzących do uznania, że usługi wykonywane przez zainteresowanego M. M. na podstawie umowy cywilnoprawnej zawartej z (...) Sp. z o.o. w rzeczywistości były wykonywane na rzecz pracodawcy (odwołującego) w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że taka okoliczność miała miejsce.

Naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przejawia się w szczególności w:

- w przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i wyprowadzeniu z materiału dowodowego wniosków z nich niewynikających, a mianowicie, że ww. zainteresowany w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej z (...) Sp. z o.o. faktycznie świadczył pracę na rzecz (...) S.A., w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż pracodawca tj.: (...) S.A. nie czerpał z faktu wykonywania usług na rzecz (...) Sp. z o.o. przez zainteresowanego żadnych korzyści, jak również w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje możliwości ustalenia, jakie konkretnie czynności zainteresowany wykonywał w ramach stosunku pracy, a jakie w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej z (...) Sp. z o.o., co jest niezbędne dla możliwości dokonania oceny, kto był faktycznym beneficjentem usług wykonywanych przez zainteresowanego;

- sprzeczności istotnych ustaleń Sądu ze zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, polegającej na uznaniu, że spółka (...) S.A. współpracowała ze spółką (...) Sp. z o.o., podczas gdy:

ww. spółki w okresie trwania programu stażowego (...) nie zawierały jakichkolwiek umów o podwykonawstwo (umów o współpracy), które miałyby na celu przejęcie rezultatów pracy wykonywanej przez Pana M. M.;

spółka (...) SA. nie zawierała umów o przekazaniu swoich pracowników w celu utrzymania ciągłości zatrudnienia ze spółką (...) Sp. z o.o.;

spółki (...) S.A. i (...) Sp. z o.o. nie współpracowały ze sobą w okresie objętym kontrolą nie zawierały jakichkolwiek umów, w tym handlowych i gospodarczych, brak było również jakichkolwiek przepływów finansowych pomiędzy ww. spółkami, które byłyby konsekwencją współpracy, w związku z tym wysunięty przez Sąd wniosek, iż współpraca miała charakter stały jest nieuprawniony nie tylko na gruncie zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, ale i na gruncie rzeczywistego stanu faktycznego, jaki miał miejsce;

b) art. 302 § 1 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron, w sytuacji, gdy w sprawie istniały okoliczności sporne i nie zaszyły przyczyny natury faktycznej albo prawnej, które uniemożliwiłyby przesłuchanie przez Sąd Stron postępowania, tj. zainteresowanych: (...) Sp. z o.o., a które to naruszenia w konsekwencji doprowadziły do dokonania przez Sąd pierwszej instancji błędnych ustaleń faktycznych mających istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegających na przyjęciu, że usługi świadczone przez zainteresowanego na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych przez niego ze spółką (...) Sp. z o.o. były wykonywane w istocie na rzecz spółki (...) S.A., z którą zainteresowany pozostawał w stosunku pracy a spółki te pozostawały w stałej współpracy gospodarczej, podczas gdy w rzeczywistości usługi te świadczone były na rzecz spółki (...) Sp. z o.o., która następnie na podstawie umowy o współpracy sprzedawała usługi informatyczne do podmiotu trzeciego – (...) S.A., zaś spółki (...) S.A. i (...) Sp. z o.o. nie współpracowały ze sobą i nie zawierały jakichkolwiek umów o współpracy. Powyższe błędne ustalenia faktyczne w konsekwencji doprowadziły do uznania przez Sąd pierwszej instancji, że odwołanie powinno zostać oddalone.

c) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji brak wyjaśnienia podstawy faktycznej i prawnej w pisemnym uzasadnieniu do wyroku, w szczególności poprzez zaniechanie wskazania w tym, że pisemnym uzasadnieniu, jakie fakty, w ocenie Sądu świadczą o stałej współpracy pomiędzy spółkami (...) S.A. i (...) Sp. z o.o., co uniemożliwia kontrolę instancyjną prawidłowości podstaw i motywów rozstrzygnięcia w tym zakresie.

2. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

a) art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że odwołujący się jako pracodawca jest płatnikiem składek w stosunku do osób świadczących pracę w ramach umów cywilnoprawnych z innym niż odwołujący się podmiotem, podczas gdy usługi realizowane przez M. M., na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych ze spółką (...) Sp. z o.o. nie były realizowane na rzecz pracodawcy, lecz na rzecz podmiotu trzeciego – (...) S.A.;

b) art. 18 ust. 1, art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 81 ust. 1, 5 i 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2008 r., Nr 164 poz. 1027) poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że podstawa wymiaru składek wskazana w decyzji z dnia 17 lipca 2013 r. została ustalona przez organ w sposób prawidłowy, w sytuacji gdy prawidłową jest podstawa wymiaru składek zgłoszona i stosowana przez odwołującego się;

c) art. 22 § 1¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że usługi wykonywane przez zainteresowanego na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych z (...) Sp. z o.o. stanowiły świadczenie pracy na podstawie umowy o pracę wykonywane na rzecz (...) SA., a zawarcie ww. umowy stanowiło obejście przepisów dotyczących czasu pracy, podczas gdy w rzeczywistości usługi świadczone przez zainteresowanego w ramach ww. umowy cywilnoprawnej wykonywane były wyłącznie na rzecz (...) sp. z o. o. a następnie w ramach całości usługi informatycznej odsprzedawane do podmiotu trzeciego - (...) S.A. i nie miały cech charakterystycznych dla stosunku pracy;

d) art. 91 ust 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że kwestia wad decyzji administracyjnych spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania pozostaje poza przedmiotem postępowania, co doprowadziło do oddalenia odwołania, w sytuacji gdy wydana decyzja wykroczyła poza granice czasowe okresu objętego kontrolą.

Wskazując na powyższe apelująca Spółka wniosła o:

1. uchylenie przez Sąd drugiej instancji zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi;

2. o zasądzenie od organu na rzecz odwołującego kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych ewentualnie na wypadek nieuwzględnienia powyższego wniosku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania oraz zmianę zaskarżonych decyzji w całości poprzez orzeczenie o istocie sprawy i ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie M. M. u płatnika składek (...) S.A. w wysokości ustalonej i zgłoszonej przez Spółkę, a także zasądzenie od organu na rzecz odwołującego kosztów postępowania w pierwszej instancji, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych;

2. zasądzenie od organu na rzecz odwołującego kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja uzasadnia uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania albowiem Sąd ten nie dokonał ustaleń koniecznych dla rozstrzygnięcia sprawy i w rezultacie wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Odnosząc się do zarzutów apelacji w pierwszej kolejności stwierdzić należy, że Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutu dotyczącego nieważności postępowania z powodu pozbawienia strony możliwości obrony swych praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.) wobec zaniechania wezwania do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanej spółki

(...) S.A. z siedzibą w W., na rzecz której była świadczona praca przez M. M. wykonywana zarówno w ramach umowy o pracę podpisanej z odwołującą się Spółką jak i w ramach umowy cywilnoprawnej podpisanej z (...) Spółka z o.o.

Stosownie bowiem do treści art. 477¹¹ § 2 k.p.c. zainteresowanym jest ten, czyje prawa lub obowiązki zależą od rozstrzygnięcia sprawy Odnosząc się do treści tego unormowania Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 października 2013 r., I UK 259/13, podzielanym przez Sąd odwoławczy, stwierdził, że “zainteresowanym jest tylko ten, czyje prawa lub obowiązki w sferze ubezpieczeń społecznych zależą bezpośrednio od rozstrzygnięcia sprawy”.

Twierdzenie apelanta jakoby wydanie wyroku w niniejszej sprawie miało wpływ na prawa lub obowiązki w zakresie ubezpieczeń społecznych spółki (...) S.A., która nie była objęta zaskarżoną decyzją, jak też nie była stroną żadnej z umów zawartych z zainteresowanym M. M., nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia.

Chybiony także, w ocenie Sądu odwoławczego, jest zarzut apelacji dotyczący art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez jego niezastosowanie i wydanie wyroku oddalającego odwołania, w sytuacji gdy zaskarżona decyzja została wydana przedwcześnie, wobec braku wydania przez organ decyzji o objęciu zainteresowanego obowiązkiem ubezpieczenia u odwołującego się, tak jak pracownika z tytułu usług realizowanych w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej z (...) Sp. z o.o., a świadczonych — zdaniem organu - w istocie na rzecz swojego pracodawcy (odwołującego).

Prezentowane stanowisko nie znajduje bowiem uzasadnienia w treści art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, stanowiącego podstawę wydania zaskarżonej decyzji. Jednoznaczny pogląd w tej materii, w całości akceptowany przez Sąd odwoławczy pogląd, Sąd Najwyższy wyraził w wyroku z dnia 6 maja 2014 r., II UK 442/13, stwierdzając, że „umowy cywilnoprawne wymienione w art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) nie stanowią samodzielnych tytułów obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym pracownika. W takiej sytuacji nie dochodzi również do zbiegu tytułów ubezpieczenia społecznego w rozumieniu art. 9 tej ustawy. Norma art. 8 ust. 2a - poprzez wykreowanie szerokiego pojęcia „pracownika” - stworzyła szeroką definicję pracowniczego tytułu obowiązkowych ubezpieczeń społecznych. Tytułem tym jest łączący pracodawcę z pracownikiem stosunek pracy oraz dodatkowo umowa cywilnoprawna zawarta przez pracownika z pracodawcą lub zawarta z osobą trzecią, ale wykonywana na rzecz pracodawcy. Określone hipotezą normy art. 8 ust. 2a dwie sytuacje faktyczne, w jakich może się znaleźć osoba, do której przepis ten jest adresowany, mają równorzędny charakter z punktu widzenia skutków opisanych dyspozycją omawianej normy prawnej. Konsekwencje prawne na gruncie ustawy systemowej, wynikające z realizacji takich umów, muszą być takie same, co oznacza, iż dla celów ubezpieczeń społecznych zarówno wykonywanie pracy na podstawie umów cywilnoprawnych zawartych z pracodawcą, jak i zawartych wprawdzie z osobą trzecią, ale gdy praca wykonywana jest na rzecz pracodawcy, jest traktowane tak jak świadczenie pracy w ramach klasycznego stosunku pracy łączącego jedynie pracownika z pracodawcą (Legalis nr 1003026)”.

Podstawę uchylenia zaskarżonego wyroku, jak wskazano na wstępie, stanowiła natomiast wada wymieniona w art. 386 § 4 k.p.c.. Sąd Apelacyjny podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 5 września 2008 roku, I CSK 51/08 (LEX nr 465963), że konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości może zachodzić wówczas, gdy sąd pierwszej instancji nie przeprowadził w ogóle żadnego postępowania dowodowego albo przeprowadził dowody wyłącznie na okoliczności nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy, względnie gdyby przeprowadzone w sprawie dowody wymagały powtórzenia z uwagi na uchybienia formalne sądu.

W rozpoznawanej sprawie, jak prawidłowo wskazał Sąd pierwszej instancji, spór dotyczył kwestii, czy zainteresowany jako pracownik (...) S.A., w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej z (...) Sp. z o.o. faktycznie wykonywał pracę na rzecz swojego pracodawcy, a w konsekwencji czy organ rentowy zasadnie ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne. Rozstrzygnięcie sporu wymagało zatem dokonania ustaleń jakie czynności były wykonywane przez zainteresowanego M. M. w ramach umowy cywilnoprawnej i kto był ich beneficjentem. Ustaleń takich Sąd pierwszej instancji nie dokonał ograniczając się do stwierdzenia, że z zebranych dowodów wynika, że czynności, które zainteresowany wykonywał w ramach stosunku pracy z (...) S.A. oraz te

które wykonywał na podstawie umowy o współpracę z (...) Sp. z o.o. w istocie nie różniły się albowiem czynności wykonywane na rzecz A. sprowadzające się w istocie do programowania niewątpliwie mieszczą się w zakresie wykonywania czynności na stanowisku programisty czyli mieszają się w zakresie zadań wykonywanych w ramach umowy o pracę a skoro zaś czynności tych nie da się rozdzielić to uznać należy, że w istocie w ramach obydwu umów zainteresowany pozostawał faktycznie w jednym stosunku prawnym, tj. w stosunku pracy ze swoim pracodawcą. Podnoszone okoliczności, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie są wystarczające dla uznania, że zaistniały podstawy do zastosowania unormowania art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Brak jest bowiem ustalenia, jak był efekt pracy zainteresowanego wykonywanej w ramach umowy cywilnoprawnej i kto był jego beneficjentem.

Sąd Okręgowy ponownie rozpoznając sprawę przeprowadzi od początku postępowanie dowodowe. W pierwszej kolejności przesłucha strony, w tym także w takim charakterze przesłucha osoby reprezentujące obie spółki-odwołującą się i zainteresowaną, ustalając dodatkowo reguły współpracy między nimi, w tym przyczyny takiego ukształtowania stosunków prawnych z zainteresowanym M. M.. Sąd rozważy także przesłuchanie świadków, np. przełożonego zainteresowanego pracownika. W oparciu o dowody, które zgromadzi, Sąd Okręgowy ustali na czyją rzecz, dla jakiej spółki wykonywał pracę zainteresowany w ramach umowy cywilnoprawnej. Ustali także, kto przydzielał mu zadania i obowiązki z tytułu każdej z tych umów, jakie były zasady przydzielania tych obowiązków, jak były odbierane i rozliczane efekty jego pracy z tych umów, jak następnie przekładało to się na wynagrodzenie z każdej z umów, czy wysokość wynagrodzenia uzależniona była od efektów pracy, w jaki sposób i w jakich okresach podlegało ono rozliczeniu oraz przez kogo. Sąd pierwszej instancji dokonała też porównania przedmiotów działalności obydwu spółek, ustali także jakie umowy łączyły spółkę odwołującą się ze spółką zainteresowaną, na podstawie których zainteresowany był zatrudniany na dwie umowy oraz ustali jaki był zamiar stron, z czego wynikało to, że z pracownikiem zawierano dwie umowy, tj. oprócz umowy o pracę także umowę cywilnoprawną.

Na podstawie tak zebranego materiału dowodowego Sąd dokona ustaleń, która ze spółek odniosła rzeczywiste korzyści z rezultatów pracy zainteresowanych z tytułu umów o dzieło.

Przeprowadzenie postępowania dowodowego w powyższym zakresie pozwoli Sądowi Okręgowemu na dokonanie merytorycznej oceny zasadności wydanej decyzji, do której należy odnieść treść rozstrzygnięcia zawartego w sentencji wyroku. Sąd pierwszej instancji oceni, czy w zaistniałym stanie faktycznym, zachodzą przesłanki do zastosowania art. 8 ust. 2a i art. 18 ust. 1a u.s.u.s. i uznania zainteresowanego za pracownika w rozumieniu tego przepisu, podlegającego obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. Sąd będzie miał na względzie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2010r. (sygn. IUK 259/09, LEX nr 585727), że „podstawowym skutkiem uznania osoby wskazanej w art. 8 ust. 2a u.s.u.s. z 1998 r. za pracownika, jest objęcie jej obowiązkowymi ubezpieczeniami emerytalnymi, rentowymi, chorobowymi i wypadkowymi tak, jak pracownika (art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 u.s.u.s.).

W związku z tym osoba ta podlega obowiązkowi zgłoszenia do wymienionych ubezpieczeń społecznych. Obowiązek ten obciąża płatnika składek (art. 36 ust. 1 i 2 u.s.u.s.)”.

Sąd Okręgowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy zważy, iż zaskarżona decyzja dotyczy także uwzględnienia przychodu uzyskanego przez zainteresowanego z tytułu umowy o dzieło do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne. Na mocy art. 109 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2008 r., Nr 164, poz. 1027) sprawy z zakresu wymierzania i pobierania składek na ubezpieczenie zdrowotne należą do właściwości organów ubezpieczeń społecznych (por. także wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 2014r., II UK 464/13, LEX 1483952).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny uznał, że na obecnym etapie nie istnieje możliwość oceny prawidłowości wydanego orzeczenia, co skutkuje koniecznością uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji celem ponownego rozpoznania sprawy.

Z tych względów Sąd Apelacyjny, w oparciu o art. 386 § 4 k.p.c. i art. 108 § 2 k.p.c, orzekł jak w wyroku.